

som Udøvelsen af Overhøiigheden over Derne paalægger Centralbestyrelsen, og iblandt hvilke man især skal fremhæve:

at udvælge og udsende til Derne duelstige og velegnede over- og underordnede saavel civile som militære Embedsmænd og opmærksomt at følge disse Mænd i deres Embedsvirksomhed, samt til enhver Tid at være nøie underrettet om, hvad der foregaar paa Derne, for at kunne bedømme, om og naar der bør gribes ind — ad Kongviningens eller ad Forvaltningens Vej — og for at kunne, naar saadan Indgriben viser sig at være nødvendig, foretage den med Sagkundskab.

Udvalget vil ikke undersøge, om Regjeringen i de senere Aar har skænket denne Del af sin Opgave den Opmærksomhed, som den fortjener, men det skal gjøre gjældende, at vort Forhold til, og som Følge deraf ogsaa vort Ansvar ligeoverfor Derne, nu er et andet, end det var tidligere, og et saadant, at det ikke gaar an at tage det let med Opfyldelsen af de nævnte Pligter.

Saa længe Derne vare Kolonier eller, som de ogsaa kaldtes, Besiddelser, tog Moderlandet de Indtægter, Derne gavede, og paatog sig derimod at afholde deres Udgifter — hvadenten der var Over- eller Underflud — Moderlandet høstede dengang ogsaa selv hele Fordelen af en god og led selv Følgerne af en slet Bestyrelse.

Men ved Koloniallovens Indførelse forandrede dette sig derhen, at Derne fik finansiell Selvstændighed, og at det altsaa kom til at paalægge dem at bestyre deres Finanster paa eget Ansvar, idet Moderlandet ikke længer paatager sig at dække deres eventuelle Underflud.

At Moderlandets Regjering desuagtet vedbliver at bestikke de Embedsmænd, der skulle forestaa en Forvaltning, for hvilken den ikke længer paatager sig det hele Ansvar, har sin Grund og sin Forklaring deri, at den antages at være bedre end Derne istand til at forskaffe dem duelstige og paalidelige Embedsmænd, og at Moderlandet fremdeles beholder det Ansvar, der er forbundet med Udøvelsen af Overhøiigheden over Derne. — Men det er paa samme Tid klart, at de saaledes forandrede

Forhold paalægge Moderlandets Regjering et særegent moralsk Ansvar ligeoverfor Derne og gjøre det til en uafviselig Pligt for den at være meget nøieende med Hensyn til, hvilke Embedsmænd m. Fl. det udsender til Derne. *)

I Forbindelse hermed bør det ogsaa erindres, at Embedsmændenes gode Embedsførelse ifølge Forholdenes Natur har en forholdsvis større Betydning paa Derne end i Moderlandet, og at man navnlig hos de overordnede Embedsmænd — som selvfølgelig bør besidde administrativ Dygtighed, Taft til at forhandle og samvirke med Kolonialraadene og overhovedet saadanne Egenstaber, som aldrig bør savnes hos en overordnet Embedsmand — bør søge og finde Egenstaber, som Embedsmænd i lignende Stilling i Moderlandet ikke behøve at besidde, eller hos hvem de i det Mindste ere mindre væsentlige. Som saadanne skal fremhæves: Egne til at hærde deres Stilling som Kongens og Moderlandets umiddelbare Repræsentanter ligeoverfor en Befolkning, der er sammensat af høist forskellige Bestanddele, og ligeoverfor fremmede Nationers civile og militære Myndigheder, med hvem de hyppigt bringes i Berøring, samt Selvstændighed og Kraft ikke blot til at holde den, meget forskelligeartede Interesser omfattende, Bestyrelse af en isoleret Landsdel i en god Gang, men ogsaa til at give Impulsen til det dem betroede Samsunds heldige Udvikling i det Hele taget og til at tage Beslutning i overordentlige Til-

*) Det skal dog allerede her, om end kun i Forbigaaende, bemærkes, at efterhaanden som Forholdene udvikle sig i den ved Kolonialloven betegnede Retning, ville de paa Derne ansatte Embedsmænd, medens de vedblive at være Statsembedsmænd, dog komme til at betragtes og at betragte sig selv som fortrinsvis tilhørende den Kommune, der betaler dem, indenfor hvilken deres Virksomhed ligger, og hvis Interesser det vil være deres Hovedopgave at varetage. Paa den anden Side vil det være naturligt for Kolonialdirektøren og Centralbestyrelsens Embedsmænd fortrinsvis at stille sig paa Moderlandets og Overhøiighedens Standpunkt, og den Modsetning, som saaledes vil udvikle sig imellem de nævnte Embedsmænd, og det Standpunkt, de hver især repræsenterer, en Modsetning, som bør være tilstede, naar alle berettigede Interesser skulle komme til Gylldighed, vil da paa en tilfredsstillende Maade kunne finde sin Løsning hos Ministeren, henholdsvis hos Kongen, den samlede Regjering og Moderlandets Kongviningssamt.